

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝΑΣΜΑ

[Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικῆ]

Ὁ κύριος Βουφῶν, ἔχων μεγάλην οἰκογένειαν καὶ περιουσίαν μικρὰν, ἐνοικίασε τὸν τελευταῖον ὄροφον μεγάλης τινοῦ οἰκίας ἐν Παρισίοις· ἵνα δὲ ἐλαττώσῃ κατὰ τὸ δυνατόν τὸ ἐνοίκιον ὑπενοικίασεν ἐν δωμάτιον εἰς νέον τινὰ κύριον ὀνόματι Φερνάνδον, μουσικὸν συνθέτην, περὶ τῶν συνθέσεων τοῦ ὁποίου οὐδεὶς εἶχεν ἀκούσει τι.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο ἦτο μικρὸν καὶ στενὸν μὲ ἐν εὐρὺ παρῆυρον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἠδύνατό τις, μὲ ἐλαφρὰν τῆς κεφαλῆς κλίσιν, νὰ ἴδῃ τὴν εὐειδестаτὴν ὑψίφωνον Δα Κ. βηματίζουσαν εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ πρώτου πατώματος. Ἐνεκα τούτου καὶ ὁ Φερνάνδος ἐνοικίασε τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο.

Ἦρξτο ἔμμανῶς τῆς ὑψίφωνου ἐκεῖνης, καί-τοι οὐδέποτε εἶχον ἔλθει εἰς ὁμιλίαν πρὸς ἀλλήλους· Ὁ Φερνάνδος ὅμως ἀδιστακτικῶς ἐπίστευεν ὅτι ἡ δεσποινὶς Κ. ἐγνώριζεν ὅτι αὐτὸς τῇ ἔστελλε τὰ ἄνθη διὰ τὰ ὁποῖα τὸν ὑπαχάρισται, τρόπον τινὰ, ὅτε τὰ ἔφερεν εὐχαρίστως εἰς τὴν χεῖρα καὶ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μειδιῶσα, μὲ τὸ μειδιάμα ἐκεῖνο ὅπερ διαγρά-

φουσι τὰ χεῖλη μιᾶς ἠθοποιῦ εὐχαριστούση-τὸ πρὸ αὐτῆς ἀκροατήριον.

Ἄν τυχὸν ἀπέκτα περιουσίαν καὶ ὄνομα, ἴσως τότε κατώρθου νὰ σχετισθῇ μετ' αὐτῆς. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὅμως τὴν ἡγάπα ἐν ἀγνοίᾳ τῆς, συνέθετεν ἄσματα καὶ τὰ ἔστειλεν εἰς τοὺς ἐκδότας, οἵτινες τὰ ἐπέστρεφον μετ' εὐχαριστιῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐπῶλε κανὲν ἄσμα οὐδέποτε ὅμως ταῦτα ἐγίνοντο δημοφιλῆ· θὰ ἀπέθνησκε δὲ τῆς πείνης ἂν δὲν εἴξευρε νὰ παίξῃ κλειδοκύμβαλον εἰς καμμίαν χοροσπερίδα. Ἡ πλουσιώτερα του τροφὴ ἦτο ἡ ἐξ ἄρτου, καφέ καὶ ὀλίγης σούπας.

Τὰ μόνα ἐπιπλα τοῦ δωματίου τοῦ ἦσαν ἐν πεπαλαιωμένον κλειδοκύμβαλον, ἐν γραφεῖον, μία ἔδρα, μία καπνοσύριγξ καὶ ἐν πύραυλον. Ὅταν εἶχε ὁ φράγκα εἰς τὰ θυλάκιά του καὶ δὲν ἦτο ἡμέρα πληρωμῆς τοῦ ἐνοικίου, ἐθεφρεῖ ἑαυτὸν ἀρετὰ πλοῦσιον.

Ἡ δεσποινὶς Κ. ἔζη ἐν χλιδῇ ἀγοράζουσα τὰ βαρυτιμώτερα ἐπιπλα. Διεσκόρπιζε τὸν χρυσὸν χάριν τῶν φίλων τῆς, δι' ἑαυτῆς καὶ τὸ κυνάριον τῆς· ἔδιδε δὲ συχνὰ βοηθήματα καὶ εἰς τοὺς πτωχοὺς, οἵτινες ἐξέτεινον αὐτῇ τὰς μικρὰς χεῖρας των καὶ ἐπεδείκνυον τὰ στρεβλὰ πρόσωπά των παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰ-

Η ΧΗΡΑ

Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ δωμάτιον πλουσίως διασκευασμένον. Εἰς τὸ βάθος θύρα. Ἀριστερᾷ παράθυρον καὶ παρ' αὐτῷ κάτοπτρον καὶ εἶδη γυναικείου καλλωπισμοῦ. Ἐπὶ σκηνῆς καθίσματα. Πλησίον τοῦ παραθύρου μικρὰ τράπεζα μετὰ βιβλίων καὶ κάθισμα.

ΛΟΥΚΙΑ, χήρα, καθήμενη

*Αχ! ἀχ! μὸν σὲρ Μενέλαε, ποῦ εἶσαι μακαρίτη Νὰ ἴδῃς τὴν ταλαίπωρον Λουκίαν σου πῶς φρίττει Καὶ σπάζει καὶ ταράσσεται καὶ φρικᾷ καὶ στένει. Καὶ πῶς γοργῶ τῷ βήματι ἐπὶ τὸ μνήμα βαίνει. Τρεῖς μῆνας ἤδη ἔρημος τὸν κόσμον ἔστερήθην Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἐμίσησα... παρ' ὄλων ἐμίσηθην Καὶ ἤδη φεῦ δὲν σκέπτομαι εἰμὴ μὴν καὶ μόνον Ἵνα διέλθω ἐν αὐτῇ τοῦ βίου μου τὸν χρόνον.

(κλαίει)

Πῶς νὰ ξεχάσω, λέγετε, πῶς τὸν Μενελάον μου Ζολί μου τὸν ὠνόμαζον, μὲ ἔλεγε: μινιόν μου, Μὲ ἔτρεφεν ὁ ἔρωσ του κ' ἐγὼ τὸν ἔρωτά μου Τοῦ ἐφανέρωνον θερμὸν μὲ τὰ φιλήματά μου. —Λουκία, ἀχ!!—Τί ἔπαθες λοιπὸν Μενελάε μου; —ΡΙέν ντὶ τοῦ, ἀγάπη μου—Μὰ κάτι ἔχεις, πέμου; *Αν ἀσθενεῖς ἰδοὺ κ' ἐγὼ, μαζὶ σου θ' ἀσθενήσω. Ἀπέθανες; ἰδοὺ κ' ἐγὼ μὲ σὲ θὰ τελευτήσω. Κι' ὡς τῶρ ἂν δὲν ἀπέθανα θὰ μὲ ἐλέγξῃ ποῖος; Καὶ μὲ τὰ τόσα βάσανα εἶναι γλυκὺς ὁ βίος. —Σὲ ἀγαπῶ, μοὶ ἔλεγεν... Ὁ ἔρωσ σου μοὶ φέρει Λυγμοὺς, σπασμοὺς καὶ σπαραγμοὺς! *Αχ πόσον

[ὑποφέρει

Ὁ ἀγαπῶν... Λοιπὸν ἰδοὺ ἐκ τούτου οἱ παλμοί μου Οἱ πόνοι τῆς καρδίας μου, οἱ μαῦροι στεναγμοί μου. Καὶ τότε ἐγὼ τῷ ἔλεγον μὲ δάκρυ εἰς τὸ ὄμμα Ὅρκίζομαι νὰ σ' ἀγαπῶ κ' ὑπὸ τὴν γῆν ἀκόμα. Καὶ μήπως δὲν ἐτήρησα τὸν λόγον μου φρονεῖτε; Τί μειδιάτε, κύριοι, καὶ τί παρατηρεῖτε Εἰρωνικῶς τὴν τότεν φεῦ! σκληρῶς δοκιμασθεῖσαν Κ' εἰς ἡλικίαν νεκρὰν τὰ μαῦρα ἐνδουθεῖσαν; Τὰ μαῦρα ναι ποῦ δι' αὐτὰ πολλοὶ μὲ σχολιάζουν Καὶ λέγουν πῶς τὰ ἐβαλα γιατί πολὺ μοῦ μοιά-

(μετὰ μικρὸν)

[ζουν.

Μὰ γιὰ νὰ ἰδῶ μοῦ μοιάζουσε, ὅπως μοῦ λέν, σ' α' [ἀλήθεια;

(παρατηρεῖ εἰς τὸν καθρέπτην)

Μπα! δὲν βραρίεσαι, ἀδελφὲ, ποῦ μοιάζου... κο- [λοκύθια!

Εἶναι πολκάκι τάχ' αὐτὸ σ' τὸ ἰδικόν μου σῶμα Ἀποῦ Λουκία ἐκατὸ χωροῦνε μέσ' ἀκόμα; Α! ποῦ νὰ ὄψεσαι Ὄβρι! Δὲν εἶχε διόλου γούστο Ὅταν τὰ μέτρα ἔπαιρνε καὶ ἔκοπτε τὸν μποῦστο Γιὰ δὲς μανίκι μιὰ φορὰ σὰν ἀλευροῦ τσουβάλι, Γιὰ δὲς λαιμοῦ ξεχειλωμα, γιὰ δέτε πλάτης χάλι,

Σκοτώνεσαι, ὡς ὑποστᾷς χρηματικὴν ζημίαν, Αὐτοκτονεῖς, ὡς ἀσθενῶν ἀσθενεῖαν βρχειν, Αὐτόχειρο πιπτεις ἐξάφνα διότι ἐτρελλάθης, Ἡ ἂν δὲν ἐτρελλάθης φοβεῖσαι μήπως πάθης, Καὶ σπεύδεις νὰ ἀπαλλαγῇς ἐκ τῶν μελλόντων [πόνων,

Εἶσαι παιδίον, ἔφηβος, ἢ ὀγδοῆντα χρόνων Οἱ ρέπορτερ τὰ πράγματα πολὺ δὲν βασανίζουν Καὶ δὲς του ὄλοι σύμφωνοι εὐθὺς σου ξεπουρνίζουν » Ἡ δεῖνα, (καὶ ἡ δειν' αὐτὴ εἰν' ἐννενηντα χρόνων) » Μὴ δυναμένη ν' ἀντιστῇ 'ς τοῦ ἔρωτος τὸν πόνον » Τὸν βίον ἐτελείωσε δηλητηριασθεῖσα » Ἡ ἀπὸ βράχου τῆς ἀκτῆς εἰς κύματα ριφθεῖσα »

Καὶ ἔπειτα νὰ ὑποστῶ φρικώδη νεκροψίαν Ὅς ὅτου τοῦ θανάτου μου ἀνεύρου τὴν αἰτίαν, Νὰ σύρωσι τὸ πτώμα μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον Καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ μὲ τραβοῦν εἰς τὸ ἀνατομεῖον Νὰ μὲ διαμελίσωσιν οἱ ἱατροί... Τί φρίκη! Αὐτ' εἶναι μετὰ θάνατον φρικώδης καταδίκη. Καὶ εἶτα τ' ἀπομείναντα τοῦ σώματός μου μέρη Εἰς τὸ Χημεῖον ἱατρὸς ἀνάληγτος νὰ φέρῃ Καὶ παρευθὺς ὡς μάγειρος μετ' ἄκρας ψυχραιμίας Νὰ κάμη σάλτσαν φανικοῦ δξέος καὶ Λουκίας. *Α! ὄχι! δὲν αὐτοκτονῶ... Ἐμπρός! ψιμμυθιόν μου Μὴ φαρμακεύσης τὴν ζωὴν ἀλλά... τὸ πρόσωπόν [μου

(*Ερχεται πρὸ τοῦ καθρέπτου καὶ ψιμμυθιοῦται ἐνῶ ἐξακολουθεῖ)

Πῶς κατεβλήθην... Ὡ Θεέ!... Εἰς νέαν ἡλικίαν Τὰ πάντα νὰ μοὶ κάμνωσι κακὸν καὶ ἀηδίαν Ἐμίσησα καλλωπισμοὺς καὶ κάλλη κ' ἐπιδείξεις Καὶ ἂν πρὸς τοῦτο, κύριοι, ζητεῖτε ἀποδείξεις Ὅπου Μενελάου τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου Ὅμνῶ ὅτ' εἰς κάτοπτρον δὲν βλέπω τὴν μορφήν [μυδ

(φεύγει ἀπὸ τὸν καθρέπτην)

*Απ' τὸ παράθυρον αὐτὸ καθ' ὄλους τοὺς τρεῖς μῆνας Μίαν φορὰν ἠτένισα καὶ μόνον τὰς Ἀθήνας *Α! ὄχι! ἄλλη μιὰ φορὰ μὲ λύπη μου μεγάλη Ἐπῆγα 'ς τὴν μοναστήριον μου τὸν μποῦστο νὰ προβάλῃ Κι' ἀκόμη ἄλλη μιὰ φορὰ εἰς τῆς μαμαῆς τὸ σπήτι Καὶ μιὰ 'ς τοῦ δικηγόρου μου καὶ μιὰ 'ς τοῦ [Σπουργίτη

Καὶ ἄλλη μιὰ 'ς τοῦ ἱατροῦ ἐπῆγα νὰ μοῦ βάλῃ Τὸ δόντι ποῦ μοῦ ἔπεσε... Κι' ἀκόμη μιὰ ἄλλη Ποῦ πῆγα εἰς τοῦ θεῖου μου καὶ μιὰ στὴν Μαλβίνα Καὶ μιὰ στὴν Ἀρτέμιδα καὶ μιὰ στὴν Κατίνα Καὶ μιὰ στοῦ ἐμπόρου μου καὶ μιὰ στοῦ γαμβροῦ [μου

Καὶ μιὰ στοῦ τσαγγάρη μου καὶ μιὰ 'ς τοῦ [πενθεροῦ μου Καὶ μιὰ στοῦ μνημόσυνον θαρρῶ τοῦ μακαρίτη Τῆς ἄλλαις 'μέραις... βῆμα, νὰ! δὲν ἔκαμ' ἀπ' τὸ [σπήτι.

Μὲ τὸ ἀμάξι ἐβγαίνα καμμιά φορὰ τὸ βράδυ Ἄλλὰ δὲν μ' ἐβλεπε κανεὶς 'ς τῆς νύχτας τὸ [σκοτάδι Καὶ μήπως τάχα ἐβγαίνα γιὰ νὰ διασκεδάσω; *Α! μπα! τὴν λύπην μου μ' αὐτὸ ζητοῦσα νὰ [περάσω.

(ἀνοίγει τὸ παράθυρον καὶ κάθηται)

Ἐδῶ εἰς τὸ παράθυρον περνῶ τὰς ὥρας μόνον Καὶ κλαίω τὸν Μενελάον μὲ θλίψιν καὶ μὲ πόνον (ἀπομάσσει ἐν δάκρυ καὶ εἶτα λαμβάνει βιβλίον) Ἰδοὺ αἱ δέκα ἐντολαί... ἐμπρὸς ἄς μελετήσω Καὶ ἴσως τὴν ἀνίαν μου μ' αὐτὰς διασκορπίσω (ἀναγινώσκει)

« Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἐκυτὸν... Ὁραῖα Τί εὐμορφη, ἀληθινὰ, χριστιανικὴ ἰδέα! (παρατηροῦσα ἔξω)

Πάλιν αὐτός... Τί διάβολος... Κι αἱ ὄλοι μὲ κυττάζει Ἰδέ τον, πάλιν ἀρχήσε βθεῖα ν' ἀναστενάξῃ Ὁ ἱατρὸς Σθενέλαος Ἀλμπάνης... Τ' ὄνομά του Τυχαίως τὸ ἐγνώρισα καὶ τὸ ἐπάγγελμά του. Λέγω τυχαίως καὶ μ' αὐτὸ καθεὶς ἄς ἐννοήσῃ Ὅτι ποτὲ γιὰ τὸν γιατρὸν δὲν ἔχω ἐρωτήσει. (στεναζούσα)

Καὶ τί μὲ μέλει νὰ ρωτῶ γιὰ τοὺς γιατροὺς [τοῦ κόσμου *Αχ! δι' ἐμὲ διὰ παντὸς ἐχάθη ὁ γιατρός μου (μετὰ μικρὸν)

Μὰ πῶς μὲ βλέπει... ἄρα γε μὲ ἀγαπᾷ;.. Λουκία, Ὅτ' εἶσαι χήρα ἐνθυμοῦ καὶ ἄφησε τ' ἀστεία. Ναι εἶμαι χήρα, κύριοι, πλὴν τοῦτο τί σημαίνει; Ἡ χήρα ἀπαγορεύεται νὰ ἦν ἐρωτευμένη;

Μὰ πάλι ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷ τί θέλει νύχτα 'μέρα Ὅτ' ἐπὶ τὸ καφενεῖον νὰ περνᾷ, νὰ βλέπῃ ἐδῶ πέρα; Ἀφ' ὅτου, οἴμοι! ἔθαψε νεκρὸν τὸν μακαρίτην Κάθε στιγμὴ δέκα φοραὶς περνᾷ ἀπὸ τὸ σπήτι. (βλέπουσα ἔξω)

*Α! νάτος πάλιν πῶς κυττᾷ... καὶ τί ὠραῖος εἶναι Φύγε, Λουκία, ἀπ' ἐδῶ... Ὁχι, Λουκία, μείνε. « Ἀγάπα τὸν πλησίον σου » δὲν λέγει τὸ βιβλίον Λοιπὸν κ' ἐγὼ πῶς θ' ἀρνηθῶ ἀγάπην 'ς τὸν [πλησίον;

Μὰ τί λοιπὸν; τὸν ἀγαπῶ; *Α! ὄχι δὲν πιστεύω *Αν καὶ ἀρχίζω δι' αὐτὸ πολὺ νὰ ὑποπτεύω Γιατί ὁ νοῦς μου πάντοτε χωρὶς νὰ τὸ θελήσῃ Ἀπ' τὸν Ἀλμπάνην δὲν μπορεῖ στιγμὴν νὰ ξε- [κολλήσῃ.

Μὰ πῶς τὸν πρῶτον σύζυγον μπορῶ νὰ λησμονήσω Καὶ μετὰ μῆνας μόνον τρεῖς καινούργιον ν' ἀγα- [πήσω;

*Οχι, καλέ. *Ετσι θαρρεῖς, ἀνάβουνε τὰ στήθια; Τ' εἶν' ἡ καρδιά; κολοκυθιά, νὰ κάνῃ κολοκυθία; (βλέπουσα ἔξω)

Ἄλλὰ ἰδέτε τον, γελᾷ καὶ μὲ κυττᾷ συγχρόνως

Στενάζει τώρα... τι βαρὺς θὰ τὸν πιέζη πόνος
Μὲ ἀγαπᾶ... μὲ ἀγαπᾶ... νὰ ὁ πτωχὸς δακρύζει
"Ἄχ! ἡ πολλὴ σκληρότης μου φρικτὰ τὸν βα-

(Μετὰ μικρὸν) [σανίζει.

"Ἐὰν τοῦ ἔλεγον... μὰ πῶς ἄ! ὄχι δὲν συμφέρει
"Ἀλλὰ ἰδέτε, ὁ πτωχὸς ὅποσον ὑποφέρει!

"Ἴδου ἀρχίζω καὶ ἐγὼ νὰ συγκινοῦμαι τῶρα

"Ἀλλὰ λοιπὸν τί ἔπαθες, Λουκία; Νὰ, ἡ ὥρα,

Νὰ ἴσαι μὲ τὸν ἱατρὸν τρελλὰ ἐρωτευμένη...

(μετὰ μικρὸν)

Αἰ, καὶ ἂν εἶμαι, κύριοι, τί τάχατε σημαίνει;

(μετὰ μικρὸν)

Θὰ ὑποκύψω... Θ' ἀντιστῶ... Πόσον ὠραῖος εἶναι!

Θὰ φύγη... ἐτοιμάζεται... νὰ τὸν φωνάξω;

(Φωνάζει)

Μεῖνε

Μὲ ἤκουσε... Παρατηρεῖ... Θεέ, βοήθησόν με,
Καὶ σὺ βιβλίον ἱερὸν ε' τὸ ἔργον φώτισόν με

(ἀναγινώσκει τὸ βιβλίον)

« Ἀγάπα τὸν πλησίον σου »

(ρίπτει τὸ βιβλίον)

Καὶ τίς εἶν' ὁ πλησίον;

— Αὐτὸς ὅπου μερόνυχτα περνᾷ ε' τὸ καφενεῖον

"Ἀντίκρυ εἰς τὸ σπῆτί μου... Θὰ τοῦ φωνάξω...

(ποιεῖ νεῦμα διὰ τῆς χειρὸς)

"Ἐλα

Λουκία, ἄχ! τί ἔκαμες, Λουκία, εἶναι τρέλλα!

Καὶ ὁ "Ἀλμπάνης ἐρχεται... Τὰ βήματα ἀκούω

(μετ' ἀποφασιστικότητος)

Δὲν εἶπ' ὁ πλάστης ν' ἀγαπᾶ; Κ' ἐγὼ τὸν

[ὑπακούω

"Ἄς ἔλθῃ, τὴν ἀγάπην μου εὐθὺς θὰ τοῦ γνωρίσω

Καλλίτερον νὰ νυμφευθῶ παρὰ... ν' αὐτοκτονήσω!

(Φαίνεται ὁ "Ἀλμπάνης εἰς τὸ βάθος)

"Ἡ κόρη τοῦ Κριτόπουλου καὶ χήρα Μενελάου

"Ἐπιθυμεῖτε νὰ γενῆ κυρία Σθενελάου;

(Ὁ Σθενελαὸς ἀνοίγει τὴν ἀγκάλην του εἰς ἣν

ρίπτεται ἡ Λουκία ἐνῶ)

ρίπτει τὸ προσκῆνιον.

Πίπτει τὸ προσκῆνιον.

Ν. ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ

"Ἦταν μικρὴ τριανταφυλλιά ὄλη εὐμορφιά καὶ χάρι
Μὲ ρόδα μοσχομύριστα στὸ κάθε της κλωνάρι
Κάποιος τρελλὸς ἐζήλεψε τὴ δροσερὴ της ὄψι
Καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια του τὰ ρόδα της νὰ κόψῃ
Μὰ ἦταν ὁ πόνος του βαθὺς καὶ λιγιστὴ ἡ χαρὰ
Σὰν ἐνοιωσε στὰ χέρια του τ' ἀγκάθια τὰ σκληρὰ.
Ποιὰ νᾶνε αὐτὴ ἡ τριανταφυλλιά, μικρὴ μου μαυρομ-

Καὶ ποῖς αὐτὸς ποῦ ζήλεψε τὰ ρόδα νὰ δροσάτῃ;

Γελασῆνος.

ΘΕΛΩ ΝΑ ΖΗΣΩ...

Θέλω νὰ ζήσω
γιὰ νὰ φιλήσω
νὰ τραγουδήσω
καὶ νὰ χαρῶ,
κι' ὄχι μὲ πόνους
ἀνθρωποκτόνους
μέρα καὶ νύχτα
νὰ λαχταρῶ!

✱

Θέλω νὰ ζήσω
γιὰ νὰ μεθύσω
ρουφῶντας μαῦρο
γλυκὸ κρασί,
νὰ ξεφαντώσω
διὰ νὰ νοιώσω
ποιὰ εἶν' ἡ μόνη
ζωὴ χρυσῆ...

✱

Κι' ἂν μ' ἔχεις πλάσει
εἰς αὐτὴ τὴν πλάση
Θεέ μου, μόνο
γιὰ νὰ θρηνώ
γιὰ νὰ ζηλεύω
πάντα νὰ ρεύω
γιὰ νὰ θυμῶνω
καὶ νὰ πονῶ.

✱

Μοῦ κάνεις χάρι
ἀπ' τὸ κουφάρι
ποῦ ἀπὸ χῶμα
μοῦ φτειασες σύ,
νὰ μ' ἀπαλλάξῃς
καὶ νὰ τ' ἀλλάξῃς
μ' ἄλλο, φτειασμένο
ἀπὸ κρασί...

✱

Κι' ἂν δὲν τὸ φτειάνῃς
καὶ δὲν μοῦ κάνῃς
αὐτὴ τὴ χάρι,
ποῦ σοῦ ζητῶ,
ἐπάκουσέ μου
κι' ἀφαίρεσέ μου
ζωὴν ἀθλίαν
ποῦ δὲν βαστῶ!!!...

† Ν. ΚΛΩΝΑΡΑΚΗΣ

(Τῆ 14 Ἀπριλίου 1891)

Η ΤΟΥΡΚΟΜΑΝΑ ΚΟΡΗ

Ἔσμα τουρκικόν

ΚΟΡΗ

"Ερήμαξα τὸ σπίτι μου τὸ πατρικὸ γιὰ σένα·
Χρυσάφι ἐπῆρα κ' ἔτρεξα ἵστὸ πλάγι σου νὰ ζήσω,
Πλὴν ἔστρεψα σὰν ἔφευγα τὰ μάτια δακρυσμένα
Καὶ τὸ ἐξανακύτταξα γιὰ πάντα πρὶν τ' ἀφήσω.
"Στὴ σέλλ' ἀνέβα κι' ἀστραπή ἐμπρός, γλυκὲ μου Μπέν!

ΜΠΕΗΣ

Θενὰ τὸ μάθ' ἡ μάνα μου σὰν φύγω καὶ θὰ κλαίῃ·
Θὰ στείλῃ ὁ πατέρας μου "Α τ λ ἡ δ ε ς νὰ μᾶς φθάσουν
"Οπου κι' ἂν εὐρισκώμεθα, σὲ κάμπους καὶ σὲ ὄρη
Καὶ θὰ μᾶς πάρουν τὴ ζωὴ τὴν ὥρα ποῦ μᾶς πιάσουν!
Νὰ φύγω μὴ μοῦ ξαναλές, τῶν τουρκομάνων κόρη.

ΚΟΡΗ

Κ' ἡ μάνα καὶ ὁ πατέρας σου ἄς μάθουν τὴ φυγὴ μας·
"Ἄς στείλῃ "Α τ λ ἡ δ ε ς οὔτε κἂν τοὺς σκέπτει ἡ καρδιά μου·
Χίλιοι κι' ἀκόμη πειδ πολλοὶ ἂν εἶναι οἱ ἐχθροὶ μας,
Θὰ τοὺς νικήσω, Μπέν μου, μὲ μόνο μιὰ ματιὰ μου...

ΜΠΕΗΣ

Δὲν ἔχει σέλλα τ' ἄ τ ι μου καὶ πέταλα· δὲν ἔχει
Κριθάρι οὔτε μιὰς νυχτιάς κι' ἀδύνατα θὰ τρέχῃ...
Φύγε· νὰ ἔλθῃ δὲν ἔμπορῶ στὴ ξενιτεὶά μαζί σου,
Τῶν τουρκομάνων γιασεμὶ, οὐρὶ τοῦ παραδείσου!

ΚΟΡΗ

Πέταλα τὰ βραχιόλια μου θὰ γίνουνε γιὰ 'κεῖνο,
"Ο ψ ε ρ ε τ ζ έ ς μου σέλλα
Καὶ τὰ μαργαριτάρια μου κριθαρι θὰ τοῦ δίνω·
"Ἐμπρός, καβάλλα, Μπέν μου· ἴσθην ἀγκαλιὰ μου ἔλα!

ΜΠΕΗΣ

Τῶν τουρκομάνων ὄνειρα, γλυκειᾶς αὐγῆς ἀστέρι,
Φύγε, νὰ ἔλθῃ δὲν μπορῶ...

ΚΟΡΗ

"Ἐλα μ' ἐμὲ, καρδιά μου
Θὰ σοῦχω γιὰ προσκέφαλο τὸ παχουλὸ μου χέρι
Καὶ σκέπασμα ὀλόχρυσο λυμένα τὰ μαλλιά μου...
Στὴ σέλλ' ἀπάνω γρήγορά κ' ἐμπρός, ξανθὸ μου ἀγόρι!

ΜΠΕΗΣ

Στὸ εἶπα δὲν μπορῶ νάλθῶ, τῶν τουρκομάνων κόρη·
"Ὀργωσα μὲ τὰ βώδια μου τὴ γῆ κ' ἔχω σπαρμένα...
Γελοιέσαι· ἔχω ἀπὸ καιρὸ μιὰ λυγερὴ παρμένα!

ΚΟΡΗ

Λύκοι νὰ φᾶν' τὰ βώδια σου, κοράκια τὴ σπορά σου
Καὶ ἡ γυναῖκά σου ντροπὴ νὰ κάμῃ τὸνομά σου...
Πηγαίνω στὴ μανοῦλά μου, στὸ σπίτι μας ὀπίσω·
Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναἰδῶ καὶ πλειὰ νὰ σοῦ μιλήσω!

¹ (Ἐκ πεζῆς εἰς τὸ ἑλληνικὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ τουρκικοῦ)

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Εἰς τὸ Βαριετέ, τὸ κομψὸν θεατρίδιον τοῦ κ. Ἀσλάνη, ἔχομεν, ἀπὸ ἡμερῶν, παριστάνοντα ἑλληνικὸν θίασον ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κοτοπούλη. Κόσμος ἀκόμη δὲν ἤρχισε νὰ συρρέῃ πολὺς, τὸ μὲν διότι ἡ ἐν ὑπαίθρῳ διαμονὴ δὲν κατέστη εἰσέτι ἀφόρητος (καὶ ὁ Ἀθηναῖος δὲν ἀπολαμβάνει τὸ χειμερινὸν θέατρον ἂν δὲν αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ συνοδεύεται ἀπὸ δύο τρία παλτά,) τὸ δὲ διότι ἡ τιμὴ τοῦ εἰσιτηρίου πρώτης θέσεως εἶνε ὅπως δὴποτε ὑπέρογκος διὰ τὰς σημερινὰς περιστάσεις. Ἄν θέλει ὁ κ. Κοτοπούλης, ἄς ἀκούσῃ τὴν συμβουλὴν μας, καὶ ἄς ὑποβιβάσῃ τὴν τιμὴν τῆς α. θέσεως ἀπὸ 2,20 εἰς 1 καὶ 70. Θὰ ἔχῃ τὸν διπλάσιον οὕτω κόσμον ἄς εἶναι βέβαιος.

Πρῶτον ἔργον παρασταθὲν εἶναι «Αἱ δύο ὄρφαναί» τὸ γνωστὸν συγκινητικὸν δράμα Περί τῆς κ. Κοτοπούλη ὡς «Φροσάρ» καὶ τοῦ κ. Τσίντου ὡς Ἰακώβου οὐδὲν γράφομεν. Εἶναι οἱ πρῶτοι διδάξαντες, τοὺς ὁποίους ἐμιμήθησαν οἱ κατόπιν ὑποκριθέντες τὰ μέρη ταῦτα. Ὁ κ. Βοτσάρης ὡς Πέτρος μᾶς ἐφάνη πολὺ φυσικὸς δι' ὃ καὶ ἐχειροκροτήθη. Ἡ κ. Παπαϊωάννου ὡς Λουίζα τυφλὴ, τὸ πρῶτον ὑποκρινομένη τὸν χαρακτήρα τοῦτον ὑπερέβη ἐν τῇ ἐπιτυχίᾳ τὰς προσδοκίας μας· παρ' αὐτῇ ἐβάδισε καὶ ἡ συμπαθὴς ἠθοποιὸς κ. Αἰκατερίνη Μουστάκα. Λαμπρὰν σημειοὶ ἀνατολὴν ἐν τῷ θεατρικῷ ὀρίζοντι ἡ γλυκεῖα κόρη Ἀγαθὴ Γεωργίου ὑποκριθεῖσα μετὰ πολλῆς φυσικότητος τὴν Μαριάνναν. Ὁ κ. Κόκος θερμότερος ἐραστής. Ἰδοὺ αἱ ἐκ τῆς πρώτης παραστάσεως ἐντυπώσεις ἡμῶν.

Δεύτερον ἔργον παρασταθὲν ἦτο ὁ Ὁθέλος τοῦ δαιμονίου τῆς Ἀλβιδῶνος τραγικοῦ τὸν ὑποκρίνεται διὰ πρώτην φοράν ὁ κ. Κοτοπούλης· τὸν παρακολουθοῦμεν ἀπὸ τοῦ θερείου ἡμῶν καὶ γράφομεν ἐπὶ τόπου τὰς ἐντυπώσεις μας πετῶντι καλὰ μω. Ἐν τῇ πρώτῃ πράξει ὁ κ. Κοτοπούλης γλυκὺς, ἱπποτικὸς, γενναῖος, κατακτᾷ τὰς συμπαιθείας τοῦ κοινού· ἐν τῇ δευτέρᾳ καταλαμβάνει τὸ κοινόν, δρῶν μετὰ πολλῆς τέχνης· ἐν τῇ τρίτῃ ὁ κ. Κοτοπούλης θαυμάζεται διὰ τὴν ὑποκριτικὴν του δύναμιν, ἐν τῇ σκηνῇ ἰδίᾳ καθ' ἣν πίπτει θῦμα τῶν ραδιουργιῶν τοῦ Ἰάγου· ἐν τῇ τετάρτῃ ὁ κόσμος καθηλοῦται οὕτως εἰπεῖν εἰς τὰ ἐδῶλια του· εὐρίσκειται πρὸ καλλιτέχνου πρώτης δυνάμεως. Ξένος τις παρακαθήμενός μοι, λέγει ὅτι εἰς τὴν τετάρτην πράξιν εἶναι ἐφάμιλλος τοῦ Τσάρσκιν καὶ τοῦ Οὐγδριτζ.

Τὸν πιστεύω. Ἐν τῇ πέμπτῃ πράξει ὁ κ. Κοτοπούλης αἶρει θρίαμβον.

Εὐγέ του!

Ὁ Ἰάγος-Χρυσάρης πολὺ, παρὰ πολὺ φυσικός...

Νίκος.

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην παρεστάθη ὁ Ἄρχοντοχωριάτης τοῦ ἀθανάτου Μολιέρου, μετὰ Μαθιὸν Παραμυθιὸν τὸν πασίγνωστον κωμικὸν κ. Γ. Νικηφόρον. Εἰς τὸν Ἄρχοντοχωριάτην ὁ Νικηφόρος εἶνε ἄλλος ἐξ ἄλλου, δὲν λέγει οὐδὲ μίαν λέξιν χωρὶς νὰ κάμῃ τὸ κοινὸν νὰ γελάσῃ μετὰ τὴν καρδίαν του. Νομίζει τις ὅτι ὁ Μολιέρου δι' αὐτὸν ἔγραψε τὴν κωμωδίαν του. Ὁ κ. Βοτσάρης ὑπεκρίθη τὸ πρόσωπον τοῦ Εὐγενίου μετὰ πολλῆς φυσικότητος. Ὅσον διὰ τὴν ἀφέλειαν τῆς νεαρᾶς καὶ ὀραίας δεσποινίδος Τερψιχόρης Ράινεκ, εἰς τὸ πρόσωπον τῆς Λουκίας, πᾶς λόγος εἶνε περιττός· πάντες ὁμολογοῦσιν ἀνεκδοκίως ὅτι θὰ γείνη μίαν φοράν ἔξοχος καλλιτέχνης. Ἐχει ὅλα τὰ πρὸς τοῦτο προσόντα· χάριν, φωνήν, παράστημα, σκηνικὸν θάρρος, παιδείαν ἐπιμελετημένην, κινήσεις μεμετρημένας καὶ ἐπὶ πᾶσι καλλονὴν προδιαθέτουσαν τὸν θεατὴν πάντοτε εὐνοικῶς πρὸς αὐτήν.

Εἰς τὸν Ἄρχοντοχωριάτην παρετηρήσαμεν μετὰ μεγίστης μας εὐχαριστήσεως ὅτι καὶ ἄλλος νέος ἠθοποιὸς ὁ κ. Γεωργόπουλος, ὑπόσχεται μέλλον καλοῦ κωμικοῦ. Εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Γιάννη, εἰδείχθη ἔκτακτος. Ἡ ὑποτρέμουσα φωνὴ του, ὑποθέτομεν, ὅτι θὰ τὸν ἀναδείξῃ εἰδικόν, εἰς τὴν ὑπόκρισιν ἀφελῶν προσώπων. Καὶ τὰ ἄλλα ἐν γένει πρόσωπα πολὺ καλὰ ὑπεκρίθησαν τὰ μέρη των.

Ὁ θίασος «Πρόδος» διευθυνόμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου καὶ δεδοκιμασμένου ἠθοποιοῦ κ. Δ. Κοτοπούλη, ἀριθμεῖ ἡλικίαν μόνις δύο ἐτῶν καὶ ἐν τούτοις παρέστησε μέγρι τοῦδε (πράγμα σπάνιον) ὀγδοήκοντα περίπου ἔργα μετὰ τὰς διαπρεπεῖς ἠθοποιούς κυρίας Εὐαγγ. Παρασκευοπούλου, Αἰκατερ. Βερώνη καὶ τὴν ἤδη ἐκ νέου προσληφθεῖσαν κυρίαν Ἀρτέμιδα Ζάμπου.

Ὁ θίασος «Πρόδος» ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιόζον, ὅτι ἀποτελεῖται ἀπὸ πρόσωπα, ὧν ἕκαστον διακρίνεται πανθομολογουμένως εἰς τρία-τέσσαρα δράματα· διακρίνονται τοιούτοτρόπως, ὥστε εἰς πόλιν ἔνθα εὐρίσκονται οὗτοι οὐδεὶς ἄλλος τολμᾷ νὰ ὑποκριθῇ μέρος τι ἀνήκον εἰς αὐτούς. Τοὺς τοιούτους ἠθοποιούς ὀνομάζουσι διὰ τῆς Ἰταλικῆς λέξεως **κατατερίστα** οὕτως ὀνομάζονται οἱ ὑποκρι-

γόμενοι τοὺς δυσκόλους χαρακτήρας τῶν προσώπων ἐνίων δραμάτων καὶ κωμωδιῶν. Χαρακτήρες τοιοῦτοι ὑπάρχουσι εἰς τὰς Δύο ὀρχανὰς (Φροσάρ-Ε. Κοτοπούλη), εἰς τὸν Δὸν Καίσαρα τοῦ Βαζάν (Δὸν Καίσαρ-Δ. Κοτοπούλης) καὶ εἰς ἄλλα δράματα καὶ κωμωδίας, εἰς τὰς ὁποίας πρωταγωνιστοῦσι καὶ διακρίνονται διαδοχικῶς ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ θίασου «Πρόδος».

Τοιοῦτος θίασος, δικαίως πληρέστατα τὸ ὄνομά του ἀξίζει νὰ ὑποστηριχθῇ.

Ἡ Σήμερον θὰ ἔχουν τὸν Ἐξηνταβελόνην τοῦ Μολιέρου, ὅπου ὁ κωμικὸς κ. Νικηφόρος εἶνε ἀμίμητος.

Μεριστοφελής.

✱

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ μακαρίτης ἠθοποιὸς Ἀνδρονόπουλος ὑποκρινόμενός ποτε τὸν Εὐρῆην ἐν τῷ «Λεωνίδα ἐν Θερμοπύλαις», δράματι τοῦ γάλλου Richat ἐξῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν κρατῶν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρά του τὸ σκῆπτρον, εἰς δὲ τὴν ἑτέραν... τὸ τσιμποῦκί του. Καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι ἠθοποιοὶ τῷ ἐφώνηζον ἐκ τῶν παρασκηνίων νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χεῖρά του τὸ τσιμποῦκί ὡς ἀνάρμοστον εἰς τὴν ἐποχὴν, οὗτος ἀπήντησεν ἀφελέστατα τὸ ἱστορικόν:

— Καὶ τί Εὐρῆης εἰμ' ἐγώ, νὰ μὴ μπορῶ, ὅταν θέλω, νὰ κρατῶ τὸ... τσιμποῦκί μου!

✱

Ἄλλος ἠθοποιὸς, Κακούρης ὀνόματι, ὑποκρινόμενός ποτε πρόσωπον ὅπερ οὐδῶλος εἶχεν ἀναγνώσει (πράγμα σύνηθες εἰς τοὺς ἑλληνας ἠθοποιούς), παρενόησε φράσιν τινα τοῦ ὑποβολέως κατὰ πολὺ ἀστείον τρόπον.

Ὁ ὑποβολεὺς τῷ ἐσύριζε τὰς λέξεις· «Τρέμε κακούργε» ἀλλ' αὐτὸς μὴ ἀκούσας καλῶς καὶ νομίσας ὅτι τῷ ἔλεγε «τρέμε Κακούρη» ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, χωρὶς νὰ λέγῃ λέξιν. Ὁ ὑποβολεὺς ἠναγκάσθη νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ ἐκ δευτέρου τὴν ἐν τῷ δράματι φράσιν:

— Τρέμε κακούργε!

Ἄλλ' ὁ Κακούρης, ἀπολέσας τὴν ὑπομονήν, λέγει μετὰ θυμοῦ πρὸς τὸν ὑποβολεά:

— Τρέμω, ἀδελφέ, ἀλλὰ τί νὰ εἰπῶ;

✱

Ἐπῆρχεν ἄλλοτε (ἴσως ὑπάρχει καὶ σήμερον) ἑλληνικὸς τις θίασος, ἀπαρτιζόμενος καθ' ὄλοκληρίαν ἐκ μελῶν τῆς Ζακυνθίας οἰκογενείας Μ.

Οὗτοι, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς γλώσσης, εἰς ἣν οἱ διάφοροι συγγραφεῖς ἔγραψαν τὰ ἔργα

των, παρίστανον αὐτὰ κατὰ τὸ ἑπτανησιακὸν ἰδίωμα.

Περί τινος προσώπου, ἐκ τοῦ ἀνωτέρου θίασου, ὑποκρινόμενου ἐν τῷ δράματι «Ἀθ. Διάκος» τὸν Πασᾶν, λέγεται ὅτι εἶπέ ποτε πρὸς τὸν ἥρωα:

— Ἄπ' ἐδῶ βουνά, ἀπ' ἐκεῖ βράχοι· ὁ τουρκοὺς γίνεσαι, Διάκο, ὁ γίνεσαι ντελόγκου ἢ ἐχτέλεση!

Ἐρασιτέχνης

ΤΑ ΠΡΩΤΑ

Τί ὄμορφο τὸ πρῶτο χελιδόνι,
Τί ὄμορφο τὸ πρῶτο ἄσπρο χιόνι
Τὸ πρῶτο τὸ λουλουδί ποῦ ἀνοίγει,
Τὸ πρῶτο χλωμὸ φύλλο ποῦ θὰ φύγῃ,
Ἡ πρώτη ἡ βροχὴ χάμω σ' τὴ γῆ
Ἡ πρώτη τῆς ἀγάπης χαραυγὴ!

Ἄγις Θεός

ΑΤΑΚΤΑ

Εἰς τὴν ἀγορὰν·
Ὁ ΟὐΩΡΟΠΩΛΗΣ. — Νά, κορίτσι μου,
σοῦ ἀφίνω αὐτὸν τον ἀστακὸ νὰ δέκα δραχμάς.
Ἡ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ (ἀναχωροῦσα). — Καὶ ἐγὼ
ἐπίσης.

✱

Εἰς τὴν κυρίαν Ω παρουσιάζεται μία ὑπέρτρια.

— Ἐχεις πολὺν καιρὸ ὑπέρτρια;
— Ἄ! κυρία μόνις ἓνα χρόνον.
— Καὶ ἔχεις κανένα πιστοποιητικόν;
— Ἄν ἔχω πιστοποιητικόν; Ἐρωτᾷ ἡ ὑπέρτρια, ἐξάγουσα ἐκ τινος κρύπτῃς τοῦ φορέματός της ὀγκώδη φάκελλον. Ἰδοὺ 27.

✱

Εἰς τὸ καπνιστήριον τοῦ θεάτρου τῶν «Ποικιλιῶν». Ὁ λόγος περὶ τινος ποιητοῦ.
— Ὁ καυμένος ὁ Μανώλης σ' ἄφησε χρόνους.
— Καὶ ἀπὸ τί;
— Οἱ ἰατροὶ διαφωνοῦν.
— Τί παράξενον ὄν! Οὐδεὶς ἐγνώριζε πῶς ἔζη, οὐδεὶς θὰ μάθῃ ἀπὸ τί ἀπέθανεν!

✱

Ἀπόσπασμα ἐκ λευκώματος.
«Ὁ ἄνθρωπος εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶναι πάντοτε δούλος:
«Δούλος τῆς περιουσίας του, ὅταν ἦναι πλούσιος·
«Καὶ, ὅταν ἦναι πτωχὸς, δούλος τῆς περιουσίας τῶν ἄλλων.
Ἄτακτος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Όπωροι. ήθοποιό και γολέρα. — Θέατρα άνευ θεαμάτων. — Ναπολέων και Γεώργιο. Σταύρου. — Η κυρία Παρασκευοπούλου εις Παρισίους δια πολιτικούς σκοπούς. — Αναγκαίος αριθμός των έφετειών ήμερολογίων. — Διδάσκαλοι και καστανάδες — Ο υίός κάμνει νέα χειμερινά ένδύματα και ό πατήρ τά εύρίσκει στενά εις τήν . . . πληρωμήν. — Άδάμαντία και άδάμαντες. — Ψαλτήριον έκτελουñ καθηκοντα ανακριτού. — Τερά εξέτασις. — Μία νέα θέσις, μη ύπαγομένη εις τόν περί προσόντων νόμον.

Παρήλθε τó θέρος, και συμπαρήλθε μετ' αύτου ή έποχή των θεάτρων και των όπωρων, όχι βεβαίως εκείνων αίτινες από εύχαρίστησιν, έρρίπτοντο έστιν ότε κατá των ύποκριτών, ύπό ευεξάπτων τινών θεατών, άλλ' εκείνων αίτινες μετά τοςάυτης εύχαριστήσεως, εις μεγάλας ποσότητας, έρρίπτοντο έντός τής... κοιλίας μας, ώστε άπορω πώς είμαι νύν εις θέσιν να γράψω ότι μετά των άνωτέρω συμπαρήλθε και ό κίνδυνος τής... Χολέρας !

Και διατί τάχα παρήλθεν ή έποχή των θεάτρων ; Μη δέν έχομε . . . με συμπάθειο, τόσα θεατρα ; Τί λόγος ; άπαντα κάποιος λογοπαίκτης έχομεν θεατρα, άλλ' έλλείπεισι τά θεάματα. Εις τó μέγα Δημοτικόν θεάτρον, δέν είναι δυνατόν να έλθη θίασος Γαλλικός, διότι ουδέις των ήμπερζαριών θα ριψοκινδυνεύση να ίδη τά ώραία του εκατοντάδραχμα μεταβαλλόμενα, ως δια μαγείας, εις τά θυλάκια των ήθοποιών του, εις πεντηκοντάφραγκα. Βλέπετε, ή παχυμύσταξ κεφαλή του Ναπολέοντος, φαίνεται εις τούς Γάλλους ήθοποιούς πολύ ώρασιότερα τής έξυρισμένης του Γεωργίου Σταύρου. Αύτη είναι μεγάλη προσβολή δια τήν Ελλάδα εκ μερους τής αδελφής Γαλλίας, άλλ' ως έχη χάριν τής νέας συμμάχου τής, τής όμοδόξου μας Ρωσίας ! Προς χάριν αύτης τήν συγχωρούμεν, ειδ' άλλως προς άντεκδίκησιν θα τή άπεστέλλομεν και ήμείς εις Παρισίους τήν κυρίαν Παρασκευοπούλου μας δια να τούς μαζεύση όλα τά Ναπολεόνια τά όποια μέχρι τούδε, μας έχουñ φυγαδεύσει αι άθλια Γαλλίδες συνάδελφοί τής.

Ήλθε λοιπόν ο χειμών. Οί καζαμίαι έξεδόθησαν πρό πολλού. Τά πλείστα των φιλολογικών ήμερολογίων είνε ύπό τά πιεστήρια. Κατ' άκριβή στατιστικήν φίλου μου τινος έξέτος έκδοθησόμενα ήμερολόγια, ήμερο-

δείκται, βιβλιοθήκαι και λοιπα συμποσούνται εις 113. ήμείς έν τούτοις, καλλίτερον πληροφορημένοι, σάς διαβεβαιούμεν ότι τα 13 έξ αυτών δέν θα έκδοθώσιν έφέτος, ώστε τó όλον των ήμερολογίων και συντροφίας θα φθάσωσι μόνον μέχρι του... αριθμού 100.

Ήλθεν ο χειμών. Τά παιδία και οι διδάσκαλοι μετ' ολίγης εύχαριστήσεως συμμαζεύονται εις τά σχολεία των. Οί πλανόδιοι καστανοπόλοι και οι στραγαλοπόλοι χαίρουñ, τούναντίον πολύ, διότι θα θυλακώνωσι καθ' έκάστην πρωίαν όλας τας πεντάρας τας όποιας, κατá συνήθειαν δίδουñ προς τά τέκνα των αι μητέρες προς άγοράν... κουλουρών.

Ο οικοδεσπότης στενοχωρείται πόθεν να οικονομήση τά μεγάλα έξοδα του χειμώνος... Η οικοδέσποινα τώ ζητεί χρήματα δια τά κάρβουνα και τó βούτυρον τής χρονιάς. Η κόρη δια φόρεμα, ο μεγάλος υίός δι' έπανωφόριον και ο μικρότερος δια βιβλία και μαθητικά τέλη.

Τά μαθητικά τέλη μας υπενθυμίζουν γεγονός τι άρκετά άστειον όσον και σοβαρόν, συμβάν πρό δύο περίπου έβδομάδων, έν τινι πόλει τής Πελοποννήσου.

Διδασκάλισσά τις Άδαμαντία κολουμόνη, είχαν εις τόν δακτύλιόν της ένα άδάμαντα, τόν όποιον έχασε. Δια να ανακαλύψη τόν κλέπτην, έπειδή δέν είχε πολλήν έμπιστοσύνην εις τήν άστυνομίαν, ήρώτησε τó μαντεϊόν δια του ψαλτηρίου, όπερ ύπεδειξε μαθήτριάν τινα, ήν ή καλή μας Άδαμαντία, ήτις έλαθεν, ως φαίνεται τó όνομα εκ τής σκληρότητος τής καρδιάς της, έκαμε να... μαρτυρήση ως οι πρώτοι του χριστιανισμού άγιοι, δια τής μεθόδου τής ιεράς εξέτασεως. Ός να μη ήρκουñ δε όλα ταύτα, τήν έστειλε κατόπιν και εις τήν Άστυνομίαν δια τά περαιτέρω. Κοντά δε εις όλα αυτά, έράπισε και τήν μητέρα τής παθούσης, διότι, κατá τήν φράσιν τής ίδιας μητρός «έτόλμησεν αύτη να άμφισβητήση τήν προφητικήν ιδιότητα του ψαλτηρίου».

Ός έμάθομεν, ή Κυβέρνησις σκοπεί να διορίση αύτην εις τήν προσεχώς δημιουργηθησομένην θέσιν τής αρχαιοφάντιδος, ήτις ως και ή λέξις δηλοί, θα έχη ως έργον τήν δια του ψαλτηρίου ανακαλύψιν των έν Ελλάδα κεκρυμμένων αρχαιοτήτων. Άλλοι φρονοϋσιν, ότι θα τήν διορίση διευθύντριαν τής Άστυνο-

μίας προς άνακάλυψιν των κλεπτών του χρυσοχορείου του κ. Σαμίου.

Διαβάταις

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙΣ

Εις τούς έν Άθήναις συνδρομητάς μας ως και εις τούς έν τή μεσημβρινή Πελοποννήσφ, ή «Οικογένεια» τής παρελθούσης Πέμπτης άπεστάλη άργά, δηλ. τήν Παρασκευήν και τó Σάββατον. Η βραδύτης αύτη προήλθεν εκ τής μεγάλης, τής άπιστεύτου πωλήσεως ήτις έγεινεν ένταυθα, δια των πωλητών του πρακτορείου, και ήν δέν προείδομεν όπως εκδώσωμεν διπλάσιον αριθμόν άντιτύπων άντι των ολίγων μόνον εκατοντάδων τας όποιας εξέδώκαμεν επί πλέον. Ένεκα τούτου ήναγκάσθημεν να κάμωμεν ανατύπωσιν του φύλλου προς τó έσπέρας τής Παρασκευής.

Επίσης έκάμομεν και δευτέρην έκδοσιν τής περι τής «Φαύστας» κρίσεως του κ. Ν. Παπαλεξανδρή, ήν εις κομψόν βιβλιάριον μετá χρωματιστού έξωφύλλου πωλούμεν μόνον προς 10 λεπτά.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ποία λέξις, εκ πέντε γραμμάτων αποτελούμενη, και εκ τώ ποινικώ νόμφ περιεχομένη, αναγινώσεται ως έχει και άντιστρόφως ;

Αύσις του έν τώ προηγούμενφ φύλλφ λογογράφου : Διομήδης (Δύω Μ δις).

Αύται, αι δεσποινίδες Σκιά και Σκνίπα και ο κ. Θεόδ. Μ. Μελετόπουλος (Βόλος).

Αύσις του έν τώ προηγούμενφ φύλλφ αίνιγματος : Όφης, Κύων, Άρκτος τó όποια εις μέν τόν ουρανόν εύρίσκονται ως άστερισμοί εις τήν γήν ως ζώα, και εις τήν θάλασσαν ως ίχθυς.

Αύται: Σκιά, Ν. Παπαδόπουλος (Πάτρα), Β. Κ.

Ανεξόδοι άπαντήσεις.

Ηθοποιώ. Αύσωνες έκαλούντο οι κάτοικοι, κατ' αρχάς μέν τής μεσημβρινής, έπειτα δε ολοκλήρου τής Ιταλίας. — Κυνικώ. Τώρα παρήλθεν ή έποχή των κυνικών καυμάτων, έν τούτοις, άφού μās τά υπενθυμίσατε, πρέπει να σάς είπωμεν ότι ταύτα ώνομάσθησαν ούτω εκ του κατ' εκείνην τήν έποχήν επικρατούντος άστερισμού του Κυνος του Ωρίωνος. Διδασκάλαφ. Η φιλοπατρία ήμων δέν έχει όρια

όταν πρόκειται περί λέξεων διατί, εύλογημένε, θέλει να έξελληνίτηςσθις τας λέξεις ή μπιρρα είναι λέξις Ιταλική (birra), ως και όνομα Ρος Γαλλικόν (Roche) διατί μās λέγεις ότι ή μέν πρώτη λέξις πρέπει να γράφεται με Υ, ως γενομένη εκ τής ε ν (έντός) π υ ρ ή δε δευτερα με Ω, ως δήθεν παραγομένη εκ τής : Ρώσσοσ — Είσο. Α Ευχαρίστωσ, άλλά πρέπει να λάβετε ύπ' όψει ότι ή «Βιβλιοθήκη τής Οικογενείας» όσον ούπω τίθεται ύπό τά πιεστήρια μόνον δύω ή τρείς εβδομάδας έχετε καιρόν, προς άποστολήν τού διηγήματός σας — Γελασίωφ. Τό πριμαρόλι σας είναι καλό — Άναλάφ. Πάτρασ Καλόθ θα ήτο να άκούατε ήδη τó incognito. Τό σήμερα ληφθέν έχει δημοσιευθή και άλλωτε. — Νικ Τό «έστιατόριον» γίνεται εκ τής λέξεωσ «έστιατωρ» ήμείς προτιμώμεν τήν λέξιν «έστιατήριον» — Χρυσάλλιδει άο. 49 Τό τελειότερον των κρυπτογραφικών αλφάβητων του έρωτος είναι τó υπό τινος Ιητουίτου έφευθεθεν και έν χρήσει παρ' άπασι τοίς . . . μοναχοίς, ύπό τó όνομα «Χαίρε εκχραιτωμένη» (Ave Maria). Πισθάνον να σάς τó μάθωμεν δια τής «Βιβλιοθήκης τής Οικογενείας». Ημείς φροντίζομεν, βλέπετε, και περί των οικογενειακών άπορρήτων. Τό αλφάβητον τούτο έχει τó έκτακτον, ότι μόνον παρá του μεμνημένου δύναται ν' αναγνωσθή. — Είς τινασ που μās έννοσοϋν "Άλλωτε να μη μās άποστέλλετε δημοσιευμένα . . . πράγματα, έστω και εκ δύω στίχων, διότι Ιδική σας έντροπή είναι ήμπορεί να άπατηθή ή διεύθυνσις και να τά αναδημοσιεύση, άλλ' έχομεν φίλους, οίτινες μās παρρητροϋσι τó άποπον. Ένομούμεθα. — Θ Μ Μ Βόλον. Πάντοτε δεχόμεθα συνδρομητάς και ή συνδρομή σας θα άρχεται άφ' ήσ ήμέρας θελήσετε.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικόν έκδιδόμενον κατá Πέμπτην.

Γραφεϊον : Όδός Δελτηγεώργη άριθ. 36. — Μεταξύ των όδων Πειραιώσ και Πελοποννήσου.

Διευθυντής και εκδότης : Ίω Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομή προπληρωτέα : Έν'Ελλάδι Έτησία δρ. 6, έξαμηνος δρ. 3. Έκτός τής 'Ελλάδος Έτησία μόνον φρ. χρυσά 8.

Οί προπληρώνοντες τήν έτησίαν συνδρομήν των λαμβάνουσι δωρεάν τας «Επαγγελίας» (μυθιστόρημα) και τήν «Βιβλιοθήκη» τής Οικογενείας. Οί έξαμηνοί συνδρομηταί ούδέν δώρον λαμβάνουσιν.

Τιμή φύλλου : Λεπτά 10.

Τιμή άγγελιων : 5 λεπτά δι' έκάστην λέξιν.

Πωλείται κατá φυλλάδια : Έν Άθήναις, εις τά έν ταίς πλατείαις περίπτερα εν ταίς επαρχείαις εις τά Υποπρακτορεία τής Εταιρείας του Τύπου. Έκάστην Πέμπτην μ μ. εύρίσκεται παρá τοίς έφημεριδοπώλαις των όδων.

Διδασκάλισσα τής 'Ελληνικής, άριστοθάθμιος, καλλίστησ οικογενείας, γνωρίζουσα και τήν Γαλλικήν και Πιάνο, ζητεί παρδόσεις.

GRANDS MAGASINS DU

Printemps

NOUVEAUTÉS

Envoi gratis et franco

du catalogue général illustré, renfermant toutes les modes nouvelles pour la SAISON d'HIVER, sur demande affranchie adressée à

MM. JULES JALUZOT & CIE
PARIS

Sont également envoyés franco, les échantillons de tous les tissus composant nos immenses assortiments, mais bien spécifier les genres et prix.

Envoi franco de port jusqu'à destination de toute commande de 50 francs payée par avance, pouvant être expédiée en un seul colis-postal.

Les envois qui ne peuvent être faits par colis postaux, sont expédiés franco Marseille ou, sur demande, franco destination, à partir de 100 fr. moyennant 5 % d'augmentation sur le montant de la facture. — Ces envois peuvent être expédiés contre remboursement

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

A. ΚΤΕΝΑ

Όδός Κουμουνδούρου ἀριθ 21 ἀπέναντι ἀνεγειρομένου Ἑθνικοῦ Θεάτρου.

Τὸ ἀνωτέρω τυπογραφεῖον πλουτισθὲν διὰ κομψῶν καὶ ποικίλων στοιχείων, παντὸς μεγέθους, γαλλικῶν καὶ ἑλληνικῶν, ἐφοδιασθὲν δὲ καὶ δι' ἀρίστου ταχυπιστηρίου. ὑπόσχεται ἐργασίαν ταχεῖαν, λεπτήν καὶ ἐν γένει καλλιτεχνικήν.

Τυποῦνται ἀριστα, ἐπισκεπτήρια, νεκρώσιμα, ἐτικέτται, εἰσιτήρια, ἐπικεφαλίδες ἐπιστολῶν καὶ πᾶσα ἄλλη τυπογραφικὴ ἐργασία — Μεγίστη εἰδικότης εἰς τὰ προγράμματα.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ ἐκδίδεται παρὰ τοῦ ρέκτου βιβλιοπώλου κ. Π Ζανουδάκη τὸ ἀριστούργημα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, σύγγραμμα ἀλλόκοτον ὅσον καὶ περίεργον. «Οἱ ἐξόριστοι τῆς Γῆς». Ἐκδόσις πολυτελεστάτη πρωτοφανῆς, 80 εὐρωπαϊκαὶ εἰκόνες. Λαμπρὸν ἀπόκτημα διὰ τὰς οἰκογενείας.

Ο ΟΡΦΕΥΣ

Μουσικὴ Σχολή, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ μουσικοδιδασκάλου κ. Κυριάκου Μουραμπᾶ, Ἐν αὐτῇ διδάσκονται ἡ Κιθάρα, τὸ Μανδολίνον, ὁ Πλαγιάυλος κλπ.

Δίδακτρα εὐθηνά.

Στὰ Θεάτρου τῶν «Ποικιλῶν», ὁδὸς Σταδίου.

ΕΞΕΛΘΘΗ ὁ α'. τόμος τῆς Περιοδείας τοῦ Κόσμου πολυτελεστάτος καὶ καθ' ὅλα λαμπρός. Ἦρξατο δὲ καὶ ὁ β'. κατὰ φυλλάδια. Ὁ α' τόμος τιμᾶται δρ. 4 παρὰ τῷ ἐκδότη κ. Π Ζανουδάκη βιβλιοπώλῃ.

Συνιστῶμεν εἰς τε τοὺς ἐν Πάτραις καὶ ταῖς πέριξ ἐπαρχίαις συνδρομητάς μας τὸ ἀρίστον κατὰστημα τῶν γυναικείων πλῶν διευθυνομένων ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Σοφίας Ν. Κλοντηροπούλου. Πλουτισθὲν διὰ τὴν χειμερινὴν περίοδον μὲ ὅ,τι ὠραῖον καὶ ἐκλεκτὸν, πρέπει νὰ τιμηθῇ παρ' ἀπάσης τῆς κομψῆς κοινωνίας τῶν Πατρῶν.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Δέχεται τοὺς πελάτας του ἐν τῷ γραφεῖῳ του κειμένῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πετράκη ἀριθ. 34, πλησίον τοῦ Πρωτοδικείου.

Κ Λ Ε Ι Ω

Εἰκονογραφημένον Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1894

Ἐκδιδόμενον τῇ συνεργασίᾳ πολλῶν λογίων

Διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος 1894 ἀγγέλλομεν τὴν ἔκδοσιν εἰκονογραφημένου Ἡμερολογίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Κ Λ Ε Ι Ω». Ἐν αὐτῷ δημοσιεύσονται ἐκτὸς τοῦ ἀπαραιτήτου μηνολογίου: Χρονικὰ τοῦ ἔτους 1894. — Στατιστικὰ διάφορα χρίσιμα. Ἰδίως περὶ στρατοῦ καὶ ναυτικοῦ. — Μελέται φιλολογικαί, κοινωνικαί, ιστορικαί, ἐπιστημονικαί, ἀρχαιολογικαί. — Περιγραφαὶ ἡθῶν καὶ ἐθίμων, τόπων, ταξιδίων. — Μυθιστορίαι σύντομοι, διηγήματα πρωτότυπα καὶ ἐκ μεταφράσεων, αἶμοι, κωμῳδία. — Ποιήσεις. — Ποικίλα ἄλλα. — Βιογραφίαι τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ 1893 ἐπισήμων ἀνδρῶν

Ἐν τέλει, σελίδες τινὲς ἀφιερωθήσονται εἰς τὴν δημοσίευσιν ἀγγελιῶν τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεῖ διαφόρων ἐμπροικῶν καταστημάτων.

Τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεσθήσεται ἐκ δεκαπέντε τυπογραφικῶν φύλλων μετρίου κομψοῦ σχήματος μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας ἐκτετυπωμένων καὶ μετ' ἐξωφύλλου κεχρωματισμένου.

Δώδεκα εἰκόνες

ἐν Παρισίοις φιλοτεχνηθεῖσαι θά κοσμήσιν τὸ τεῦχος. Ἡ τιμὴ ἐκάστου σώματος ὠρίσθη διὰ μὲν τὸ ἐσωτερικὸν δρ 2, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν δραχ. τρεῖς 3.

Ν. Γ. Μπενάκης